

POSTANOWIENIE

Dnia 23 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

w sprawie **S. K. J.**

skazanego z art. 296 § 2 i 3 k.k. i in.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 23 stycznia 2025 r.,

wniosku obrońcy

o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k.

postanowił

wstrzymać wobec S. K. J. wykonanie prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 19 listopada 2018 r., sygn. akt II K 104/12, częściowo zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 9 marca 2023 r., sygn. akt II AKa 292/19, do czasu rozpoznania wniosku o wznowienie postępowania.

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek obrońcy skazanego S. K. J. o wznowienie postępowania w jego sprawie zakończonej wskazanymi wyżej prawomocnymi wyrokami, którymi został on skazany za czyny z art. 296 § 2 i 3 k.k. i in., na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby oraz grzywnę w wymiarze 200 stawek dziennych przy ustaleniu jednej stawki na kwotę 100 zł (k. 9605v i k. 9980).

W tym wniosku obrońca zawarł zarazem wniosek o wstrzymanie wobec skazanego wykonania prawomocnego orzeczenia, argumentując go nieodwracalnymi, negatywnymi skutkami dla S. K. J., które miałyby wynikać z wykonania wobec niego wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek obrońcy jest zasadny.

Zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Przepis ten ma także zastosowanie do postępowania wznowieniowego, co wynika wprost z odesłania zawartego w art. 545 § 1 k.p.k. W treści art. 532 § 1 k.p.k. nie zawarto wprowadzić przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, jednakże nie ma wątpliwości co do tego, że powinno ono mieć miejsce w sytuacjach wyjątkowych, skoro postępowanie wykonawcze wszczyna się bezzwłocznie, gdy orzeczenie stało się wykonalne (art. 9 § 1 k.k.w.). Przyjmuje się w konsekwencji, że zastosowanie instytucji zawartej w art. 532 § 1 k.p.k., winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem wniosku o wznowienie spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne i w zasadzie nieodwracalne następstwa. Z tego typu następstwami może się natomiast wiązać fakt wykonania orzeczonej kary w relacji do doniosłości wskazanych we wniosku podstaw wznowienia, których uwzględnienie jest prawdopodobne.

Taka sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie, skoro autor wniosku wskazał, iż zmaterializowała się podstawa wznowienia, o jakiej mowa w art. 540 § 2 k.p.k. Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 12 grudnia 2023 r., P 12/22 stwierdził bowiem, że art. 15 zzz¹ ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID – 19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (D. U z 2023 r, poz. 1327, ze zm.) – zwanej „ustawą marcową”, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji RP. W sprawach, w których zastosowano ten przepis, jego niekonstytucyjność otwiera drogę do wznowienia postępowania na zasadzie art. 190 ust. 4 Konstytucji RP, a w sprawach będących w toku powoduje pominięcie tej normy przy orzekaniu i

stosowanie przepisów ogólnych dotyczących przedawnienia. Od dnia 31 marca 2020 r do dnia 16 maja 2020 r. obowiązywało natomiast zawieszenie okresu przedawnienia karalności przestępstw (art. 15 zzz ust. 6 ustawy z 2 marca 2020 r.), co bezpośrednio może mieć wpływ na sytuację procesową S.K.J.

Doniosłość wskazanej przez obrońcę przesłanki, niezależnie od przyszłego ostatecznego rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy w przedmiocie wznowienia, nakazuje zatem uznać, że na obecnym etapie postępowanie uzasadnione jest wstrzymanie wykonania wobec skazanego wskazanego na wstępie wyroku, wobec czego orzeczono jak w sentencji.

ł.n

[a.ł]